Ч 182 | Второк 15 (27) Серпня 1895. | Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Рух виборчий.

Дня 22 с. м. відбули ся у Львові в сали товариства кредитового земского збори репрезентантів комітетів місцевих з курий більшої посїлости, міст і громад сільских в цїли вибраня 5 делеґатів до польского центрального комітету виборчого і обговореня загального положеня. Збори були дуже численні а нарада відбувала ся під проводом ґр. Войтїха Дідушицкого. Курию громад сільских заступали слідуючі репрезентанти:

Вит. Незабитовский — Бібрку; Петро Курись — Богородчани; Теоф. Витославский — Бершів; Окт. Саля — Броди; Каз. Трачевский — Бережани; Меч. Урбаньский — Бжовів; Мар. Блажовский — Бучач; Ад. Ноель — Чортків; Йос. Новосїлецкий — Добромиль; Йос. Добровольский — Долину; ґр. Стан. Тарновский — Дрогобич; Стан. Незабитовский — Городок; др. Бол. Бялковский — Городенку; Ад. Цїньский — Гусятин; Вл. Яницкий — Ярослав; бурм. Пар — Яворів; Ст. Коморницкий — Калуш; Ів. Пайґерт — Камінку струмил.; Ром. Пузина — Коломию; Ст. Бурса — Косів; Йос. Нановский — Ліско; Теоф. Мерунович — Львів; Ст. Стадницкий — Мостиска; др. Каз. Павликовский — Підгайцї; От. Вибрановский — Перемишляни; Мавр. Мохнацкий — Раву; Сидір Коваленский — Рогатин; Йос. Троян — Рудки; Фел. Созаньский — Самбір; Кирило Ладижиньский — Сянік; др. Тад. Болиньский — Скалат; Тит Нїмчевский — Снятин; Генр. Карчевский — Сокаль; Меч. Брикчиньский — Станїславів; Каз. Біляньский — Старе місто; Нартовский — Стрий; Юл. Коритовский — Тернопіль; Конст. Ладомирский — Товмач; Брон. Осуховский — Турку; Тад. Німентовский — Збараж; Андр. Мавараки — Золочів; Тад. Стажиньский — Жовків; Каз. Вивницкий — Жидачів.

Взагалі на сих зборах явило ся 65 делеґатів. По відкритю засїданя приступлено зараз до вибору 5 делеґатів до комітету центрального. Голосовано картками, але абсолютну більшість одержали лиш чотирох: Стан. Стадницкий 47 голосів, Теоф. Мерунович 44, З. Дембовский 41 і кн. Вит. Чарторийский 33. На Ст. Гнївоша упало лиш 26 голосів, але відтак в явнім голосованю вибрано его майже одноголосно.

По сїм обговорював ґр. Войтїх Дідушицкий ситуацию і порушив головно т. зв. рух людовий і партиї людові. Бесїдник сказав, що не суть то чорні точки на овиді, але темні хмари, котрих однакож не треба бояти ся. Обава, яка ширить ся в краю в наслїдок аґітаций серед мас народу, могла би лиш тогди бути оправдана, коли б поважні горожани стояли апатично супротив тої аґітациї, супротив аґітациї, котра не має на цїли добра народу, лиш опирає ся на баламученю народу обіцянками. Такій аґітациї ширеній в імени засади „опозиції для опозициї“ не віщує бесїдник надії на побіду. Поборювати єї можна легко. Треба з одної сторони виказувати селянам, що докори роблені Соймови краєвому не суть нічим оправдані, бо Сойм в послїдних шести лїтах займав ся передовсїм справами селяньскими і працею над дїйстним добром краю. На розбиванє народности есть найлїпшим средством солїдарність, маюча на цїли реальний пожиток. До тої працї маючи знищити нереальну аґітацию, возьмемо ся — казав бесїдник — найлїпше, коли будемо в щоденнім житю помагати народови.

Опісля промавляв п. Ад. Цїньский, котрий доказував, що небезпечність грозячі краєви зі сторони аґітациї есть дїйстно велика. В краю стають відносини чим раз гірші, нарід біднїє і мусить покидати свою землю, до котрої есть преці привязаний. Торічна виcтава показала, що правда, що край наш за 20 лїт поступив значно, але той поступ есть малозначний супротив теперішного загального поступу в сьвітї. Бесїдник говорив відтак о радикальній аґітациї, а специяльно обговорював під сим зглядом відносини в повітах снятиньскім, городеньскім, коломийскім і косівскім. Дальше зазначив бесїдник, що роздїл межи двором, а громадою зазначує ся чим раз більше, що у видїлах повітових чим раз менше людий охотних і здібних до працї, а працї чим раз більше, а наконець критикував поступованє комітету центрального і остаточно звівши дискусию на справи особисті мусїв в виду піднявших ся протестів перестати говорити. По промові ще кількох бесїдників закінчено нараду, а відтак відбуло ся довірочне засїданє членів центрального комітету соймового.

Склад польского центрального комітету виборчого для всхідної Галичини есть слїдуючий: Предсїдатель ґр. В. Дідушицкий, заступник др. Тад. Скалковский, секретар Альб. Райский; члени: кн. Вит. Чарторийский, З. Дембовский, др. Фр. Долиньский, Ст. Гнївош, Ор. Бер. Ґольдман, Сам. Горовіц, др. Волод. Ял, Фр. Єнджейович, др. Волод. Козловский, Теоф. Мерунович, др. Каз. Осташевский-Бараньский, Тад. Романович, ґр. Ів. Шептицкий, ґр. Ст. Стадницкий. Ник. Торосевич, др. Алек. Фоґель, Евст. Заґурский.

---

17)

БІДНИЙ МАРКИЛЬ.

Відзначена нагородою новеля Т. Комбого

(Переклад з французского).

(Дальше.)

Маємо ще лиш чверть години — відозвав ся Феликс Пренель до робітників. Туча іде нашим боком попри гори, а коли не помиляю ся, то буде велика громовиця! Чуєш Альвіно, чому ти не відложила на нинї велике пранє? Було би до самісекого вечера не було й каплї дощу!

— Придалось би не на одно в сьвітї все знати наперед; тогди би лис і не зїдав тілько курий!

Відповівши так якось загадочно, що то навіть не виглядало на якусь відповідь обернула ся Альвіна до свого ґазди плечима.

Феликс Пренель добре предвидїв, бо буря надходила північним боком долини. Небо на самім вершку нераз прояснило ся, як би повіпав з него хмари, але в малій долинї настало якесь жоваве несамовите сьвітло. Тяжкі хмари звисали чим раз більше в долину, аж наконець закрили вершки соснини. На заході блискало раз по раз, а громи не переставали гудїти.

Нема нїчо величавійшого, як туча в гірских сторонах з своїм нагло змінюючим ся осьвітленєм, з тими стрімкими безоднями що роблять ся в порозриваних хмарах, з тими вершками гір та полянками, що то у часто змінніи сьвітлї нїби оживають і трясуть ся.

Але наші пильні сїнороби, розкинені по цїлій сїножати не мали часу придивляти ся бурі. То був їх ворог, з котрим їм треба було бороти ся!

На самім кінци сїножати, де треба було наложити ще одну фіру сїна, зійшли ся з конечности Левко, Маркиль і Тереня. Левко „толочив“, Маркиль „подавав“ а Тереня згрібала. Всї трое працювали як могли і мовчали, але якось їм було не до ладу.

— От вже би й була фіра — відозвав ся Левко притягаючи рубель вужищем. Відтак зіскочив на землю і вхопив коня за узду, щоби чим скорше їхати в долину до хутора.

Так ішов він коло Тереиї, а коли Маркиль, що ішов також може лиш на два кроки від него, підніс раз голову, то побачив, що Левко споглядав на него своїми чорними очима якось дуже недовірчиво і так як би хотїв на нїм пімстити ся.

В сїй хвили заблисло і здавало ся, як би таки саме коло них блискавка запорола ся в землю, а в слїд за тим роздав ся страшенний гук, що аж мало всї не поглухли.

— Маркилю! — крикнула Тереня і інстинктовно прискочила до него, як би у него хотїла шукати опіки, але й зараз аж почервонїла ся.

— Не бійте ся нїчого — відповів Маркиль і лиш на силу здержав ся, що таки не обняв Тереиї та не пригорнув до себе. — Он дивіть ся!

Може на двайцять кроків від того місця вдарив грім в якусь стару самотну сосну, що стояла тут може вже яких двіста лїт та видержала не одну бурю. Велике галузе звисало розколене на кусні в пня, на котрім видко було широкий ровець, котрим перелетїла громова искра.

Всї робітники аж задеревіли так були поперепуджували ся, декотрі стали хрестити ся.

— Чей може нїкому не стало ся нїчо го? — відозвала ся Тереня, що вже була охолонула зі страху.

Та й не споглянувши на Маркиля відступила ся від него, як коли-б встидала ся, що зрадила ся — нїби чим? — перед ним. І сама добре не знала, що то було.

Коли-б була ще раз споглянула на Маркиля, то була-б побачила, що він ще більше дрожав як она. Лиш якимись чудом стало ся, що здержав ся, що не пригорнув єї до свого серця і не сказав того, що вже мав на устах. Єму здавало ся, що все ще чує, як она тулить ся до него, хоч она ледви що була доторкнула ся его, і то лиш на маленьку хвильку, а той голос, яким она закликала его по імени, все ще звенїв для него у воздусї. Єму як би

З Жидачівщини доносять, що там зі сторони польскої кандидує супротив дра Олесницкого, маршалок ради повітової п. Казимир Винницкий і що за сею кандидатурою розвинула ся сильна аґітация.

Зі Сятинщини доносять до „Галичанина", що на зборах дня 8 (20) с. м. маршалок ради повітової п. Мойса заявив рішучо, що він абсолютно і під ніяким услівєм не кандидує. — До тої же самої ґазети доносять з Горлиць, що з тамошної курії меньшої посілости ставлять кандидатуру п. Келестина Менцїньского, ц. к. ад'юнкта судового в Горлицях. З польскої сторони кандидує там п. Скшиньский.

В Комарні має ся відбути нині в тамошній рускій читальни засїдане передвиборчого комітету скликане оо.: Мих. Матковским деканом з Горожанни великої і Як. Косоноцким пар. в Поґільцях, Димитр. Ольховим, касиєром задаткового товариства в Комарні, Ол. Пеленьским, міщанином з Комарна, і Мих. Юрковим, начальником громади в Грімнім. — В Золочеві оснував ся комітет виборчий і видав відозву, котру підписали Льонґін Рожанковский, о. Данило Танячкевич з Закомаря і двайцять вісім людий тамошного повіта.

В Тисьменици — як доносить Kur. Lwowsk-ий відбули ся рускі передвиборчі збори, на котрих явило ся 4 съвящеників і 60 селян. Зборам проводив декан о. Калиньский а іменем комітету реферував о. М. Бачиньский. Яко делеґатів до повітового комітету виборчого вибрано 2 міщан і 7 селян.

Перегляд політичний.

Радник міністерияльний в міністерстві просьвіти ґр. Штірґ, член сполученої лївиці німецкої зрезиґнував з своєї посади. На его місце іменований дотеперішний директор Академії Тересияньскої і Ориєнтальної бар. Підоль, котрий одержав заразом титул і характер шефа секциї. Бар. Підоль обняв в міністерстві просьвіти реферат шкіл середних.

П. Міністер справ заграничних змінив в наслідок Найв. рішеня з дня 7 с. м. дотеперішний титул концептових урядників в IX класї ранґи: „елевів консулярних" на титул „аташе консулярних".

До Köln. Ztg. доносять, що социялїстичний рух в полудневій Росиї особливо же в Одесї прибрав більші розміри, як то було в попередних роках. Ситуация має бути дуже напружена і в найблизшім часї можна сподївати ся богато страйків. Правительство єсть на все приготовлене.

Коли б можна повірити тому, що доносить орґан партиї Радославова в Болгариї „Народні Права", то справа звістного комунїкату була би вже зовсїм ясна. Згадана ґазета дістала письмо з Петербурга, в котрім єсть подана розмова з одним з росийских мужів державних. Той політик сказав, що дійстно не було ніякого урядового комунїкату, але коли репрезентант одної аґенциї росийскої явив ся у кн. Лабанова і спитав, що має зателєґрафувати за границю, то кн. Лабанов подиктував єму згаданий комунїкат. На прошене митроп. Климентия відкликано опісля той комунїкат, помаяк він зробив дуже прикре враженє в Болгариї і готов був розбити там росийску партию.

Новинки

Львів дня 26 серпня 1895

— **Устні іспити зрілости** в осїннім речинци розпочинають ся: в ґімназиї нїмецкій у Львові іспити цїлі і поправки дня 16 вересня 1895, в ґімназиї рускій у Львові дня 20 вересня, в ґімназиї Франц Йосифа поправки дня 19 вересня; в IV-ій ґімназиї у Львові іспити цїлі і поправки дня 23 вересня, в реальній школї у Львові іспити цїлі і поправки 23 вересня, в ґімназиї сьв. Анни в Кракові поправки 18 вересня, в ґімназиї сьв. Яцка в Кракові іспити цїлі і поправки 20 вересня, в III ій ґімназиї в Кракові поправки 19 вересня, в школї реальній в Кракові іспити цїлі і поправки 27 вересня. Абітурієнти середних шкіл, котрі мають здавати поправки, мають зголосити ся в дирекциї одної з тих шкіл бодай три днї перед визначеним речинцем, абітурієнти, що хотять складати цїлі іспити, вісїм днїв наперед.

— **Руско-народний театр** остаючий під зарядом „Рускої Бесїди", переїде з Монастириск дня 26 с. м. до Бережан, де в умисно вибудованій арені на міскій площи розпічне з днем 27-го с. м., т. є. зі второк — ряд своїх представлень народною оперетою Артимовского „Запорожець за Дунаєм". Представленя відбувати ся будуть кождого вівтірка, четверга, суботи і недїлї.

— **Наука в міскій школї промислово-торговельній у Львові,** котра складає ся з двоклясового віддїлу промислового і двоклясового віддїлу торговельного, розпочинає ся з днем 1-го вересня. На віддїлї промисловім уділяє ся наука рисунку фахового, а іменно бляхарского, кравецкого, слюсарского, столярского, шевского і всякого иншого. До школи промислово-торговельної можуть бути приняті ученики, котрі: 1. скінчили з добрим поступом клясу другу курсу науки доповняючої при однїй з львівских шкіл міских; 2) викажуть ся сьвідоцтвом з укінченої другої кляси школи середної; 3) викажуть на підставі іспиту вступного приготовлене, котре відповідає услівю під 1. Наука відбуватись буде в недїлї і сьвята рано, а в будні днї вечерами, 10 годин тиждневе. Про розділ наук і поділ годин повідомить ся учеників. За науку не платить ся. Виписи і іспити будуть відбувати ся від 1-го вересня в будні днї від 7—9 вечером, а в сьвята рано від 9—1 в канцелярії дирекциї в будинку школи ім. Мицкевича.

— **Ювилей берестейскої унії.** В ч. XI. „Львівских Аеп. Відомостий" з 20-го с. м. містить ся послане Митроп. Ординарията (ч. 935) в справі 300 лїтного ювилею унії берестейскої. Відозва та дотикає справ їзди рускої депутациї до Риму і Петрового гроша. В посланю висказано потребу, щоби депутация до Риму була як найчисленнїйша і зложена з представителів всїх станів народу руского, длятого Ординарият в-друге припоручає урядам деканальним і парохіяльним, щоби о се старали ся. (В сїй депутациї будуть могли взяти участь і женщини). Уряди деканальні мають як найскорше донести о бажаючих взяти участь в депутациї, щоби комітет ювилейний міг завчасу починити кроки о евентуальне знижене коштів подорожи. На разї Ординарият на основі обчисленя комітету подає до відомости ось-такі цїни їзди (без знижения): I. Зі Львова на Будапешт-Реку-Анкону до Риму зелїзницею і кораблем: поїзд поспішний I-ою клясою 47 зр. а в оба боки 94 зр., II-ою кл. 34·80 зр. а в оба боки 69 зр.; поїзд особовий I-ою кл. 42·05 зр. а в оба боки 84·10 зр., II-ою кл. 31·15 зр. а в оба боки

від чогось аж голова завертала ся і утїк на другий конець сїножати.

Дощ став падати великими каплями а з ним посипались і грубі зерна граду.

— Ратуйте-ж, що ще можна уратувати! — кликнув Феликс Пренель. — Левку, чого ти ждеш та не ідеш домів? Дощ паде, а ти стоїш як би грім в тебе вдарив!

А то таки по троха й правда була, що в Левка як би грім вдарив! Від того, що стало ся в послїдній хвили, єму очи отворили ся. Того, що побачив і доміркував ся, чи що здавало ся єму, що він того доміркове ся, так не сподївав ся, що аж як би онїмів, а заразом і скажена злість его брала і не знав, що собі робити.

— Онтуди то? — замуркотів він собі під носом і взяв коня за узду, щоби звести его по стрімкій каменистій дорозї. — Хиба таки вдуріла! Може вибрати собі найкрасшого хлопця в цїлій околици, о найбогатшім вже й нічого говорити!

Тут станув єму Маркиль перед очима, як то він перед тим був нахилив ся на хвильку до Теренї, такий якийсь гордий, з таким виразом щирости в очах, так якось вовсїм змінений, що навіть і завистне Левкове око мусїло то признати.

З него був великий дїтвак, коли прийшов на хутір в черемшинї, тепер зробив ся з него мужчина — говорив Левко сам до себе. Тим більша причина для мене, щоби его позбути си. Та й не трудно буде. Батько, видко, не здогадує ся нїчого.... цїкавий би я знати, як єму тота залицянка сподобає ся! Лиш не треба собі самому зашкодити. Коли-б Тереня довідала ся, що то я бунтую на неї старого, то богацка донька на віки би менї пропала. Она би менї то цїле житє памятала, бо она така завзята.... як я — додав він не знайшовши лїпшого порівнаня. — А які то пишні ґрунти! — думав він собі дальше роздивляючись по сьвіжо скошених сїножатях, по доспіваючих на нивах збіжу, по широкім пасовиску та по лїсах. — То правда, що у мене анї шелюга маєтку, але за то я молодий і найперший пачкар, якого нема в цїлім краю другого. А що-ж би Феликс Пренель вдїяв без мене? Буду чекати аж до осени; але коли настане час великої доставки, а торговельники сиром стануть єму допікати і домагати ся від него, щоби він додержував точно речинець.... тогди приложу єму пістолет до грудий: „віддайте доньку за мене, або їдьте собі таки зараз з своїм сиром на комору". Буду видїти тогди, чи він не буде бігати за мною і просити, щоби я став его зятем, та робив дальше свою службу!... Тамті другі то чисті ляльки: як би не я, то ніхто би з них і не рушив ся, а тато Пренель сидїв би в болотї по самі уха. Всї би з него сьміяли ся, як би єму прийшло ся на старі лїта платити мито від кождої штуки!... Але аж до того часу не сьміє Маркиль попасати в черемшинї!... Та я, здаєсь їхав так борзо, як лиш можна, щоби не вивернути, а то Альфонс навертає вже до шопи! Коби то его здогонити; не вадило би шепнути єму яке слово до уха! Нехай він насамперед возьме ся до дїла!

Здає ся, що Левкови удало ся, коли прибрав собі Альфонса до помочи і его висунув на перед; бо коли той в пів години опісля вернув порожним возом на сїножать, то показало ся, що він таки добре умів забрати ся до дїла.

З дощу зробила ся така злива, як коли-б настав хмаролом, котрому кінця не було видко. Підчас коли Левко сидїв спокійно під стодолою та курив люльку і дивив ся, як збігала вода ривами, ховали ся біднї люди на сїножати від дощу, як могли. Граблї та вила полишали коло понабираних до половини возів; Тереня і Альвіна сховали до напів розваленої буди в ломі каміня, кількох мужчин і дві дївки поставали недалеко під деревами — не було потреби мокнути аж до нитки, коли не можна було нїчого вдїяти, щоби сїно не замокло! Тепер перестало вже зовсїм гриміти.

Під буком, котрого галузє не конче добре хоронило від дощу стояв Феликс Пренель і гнївливо споглядав на дощ, що зіпсував єму его красне сїно. З другого боку пня надійшов до него его старший паробок, що там стояв, і як би на то, щоби оправдати ся, длячого змінив своє місце, відозвав ся: Менї здає ся, що з сего боку галузє густїйше.

— Які то делїкатні люди, тоті нинїшні паробки! Не вже-ж гадаєш, що дощ таки тебе розмочить? — сказав ґазда невдоволений.

Альфонс не відповідав на то нїчого, лиш скулив ся, але по хвили витягнув голову, як би за чимсь дуже важним розглядав ся.

— А ти за чим так дивиш ся? — гукнув до него Феликс Пренель. — Хочеш може видїти, чи не падуть жаби з дощем?

— І то би не зле було побачити! Але я сим разом дивив ся за чимсь иншим, чого ще у нас не бувало. Онтам, бачу, по тамтім боцї стоїть Маркиль Оверне, а я собі гадав, що там десь недалеко мусять бути і панна Тереня.

Та не було вже иншого виходу, як по такім початку говорити дальше. Альфонс так і зробив по хвили чекаючи надармо, що на то скаже его ґазда.

— Менї здає ся, що нашу панну дуже любить, бо куди она й не поверне ся, то він все за нею. Але бо й панна Тереня така добра для того лахолатника, за котрим ще перед трома місяцями був би й пес не гавкнув! Та й повинен бути їй вдячний, хоч би лиш за ті

62·30 зр., III-ою кл. 19·90 зр. а в оба боки 39·80 зр. — II. Зі Львова на Відень до Риму лише зелізницею (при важности білету на 15 днів і з шість-разовою перервою): поїзд поспішний I-ою класою 101·72 зр. а в оба боки 203·44 зр., II-ою кл. 71·60 зр. а в оба боки 143·20 зр; поїзд особовий I-ою кл. 94·70 зр. а в оба боки 189.44 зр., II-ою кл. 65.60 зр. а в оба боки 132·20 зр., III-ою кл. 33·72 зр. а в оба боки 67·44 зр. — Дальше повідомляє Ординарият, що ювилейний комітет постарав ся, щоби в часї подорожи і в самім Римі путники дістали мешкане і харч по цїнах найуміренїйших. Мешкане і харч в Римі буде коштувати путників III-ою клясою до 3 франки денно (франк = 50 кр.) а путників II-ою і I-ою клясою до 8 франків. При посилцї належитости за білет їзди, за поміщене і харч в Римі — треба ще долучити: на видатки адмінїстрацийні і на покрите різницї курсу (ажіо) 3 зр. при їздї III-ою клясою, а 6 зр. при їздї I-ою або II-ою. — Депутация виїде в місяци жовтни по Покрові; близше буде означений час пізнїйше. Вкінци Митроп. Ординарият виказує бажане, щоби т. зв. Петрів гріш, який депутация має повезти папі, відповідав і важности торжества і високій задачи руської депутациї, котра повезе з собою і мемориял о потребах Русинів уложений комітетом ювилейним, і адресу з підписами. Датки на Петрів гріш мають збирати в недїлї і сьвята сьвященики по церквах і відсилати просто до Митроп. Консисториї.

— **Скаженина у псів.** З причини двох случаїв скаженини у псів приказав львівский маґістрат щоби всї пси ходили з намордниками, або були ведені на мотузках.

— **З Дрогобича пишуть нам:** При будові нового ґімназияльного будинку лучила ся нещастна пригода. В часї витяганя зелїзних шин в гору, упав з руштованя бальок і ударив робітника Івана Солтиса так нещасливо, що тойже погиб на місци.

— **Убийство.** В Маґерові, равского повіта, побив господар Кароль Матерна свою 11-лїтну пасербицю Олену Пехник так сильно, що она в наслїдок побитя вскорі померла. Заряджено судово-карне слїдство.

— **Страшна пригода** лучила ся в Старій Роні, старомiского повіта. В однїй хатї лишили родичі без догляду свою тримісячну дитину. До хати війшла безрога і заїла дитину, вижерши їй цїлу задну часть голови. Неосторожних родичів дитини потягнено до одвічальности.

— **З Бобреччини пишуть нам:** „На підставі §. 32 статутів товариства взаїмної помочи дяків архиеп. львівскої, потверджених в ц. к. Намістництві дня 9 мая 1890 р. Ч. 31.476 відбуде ся зібране деканальне дяків з деканата бобрецкого, членів того товариства в Стрілиских нових, в домі п. Савки Гнатів, мешкаючого коло церкви стрілиской, з слїдуючим порядком денним: 1) Відчитане протоколу з послїдного зібраня, 2) обрахунок каси, 3) внесеня членів. На повисше зібране членів товариства з деканата бобрецкого як і тих, котрі не суть членами а хотїлиби до товариства дяків вписати ся, сим запрошає ся. Висна дня 22 серпня 1894. *Свщ. Т. Козюк.*“

— **Отроєнє грибами.** Дня 18 с. м. пішли в Шумлянах, підгаєцкого повіта, селяни Пісецкі, жінка і муж, на гриби до двірского лїса. Вечером зварили узбирані гриби і з'ївши їх потроїли ся та померли тої самої ночи. — В Кошницях, скалатского повіта, сконстатував повітовий лїкар затроєне грибами чотирох осіб в однїм домі; троє з них померло. Н. староста з огляду на частї случаї затроєня грибами видав до зверхностий громадских відповідне поученє.

— **Зміна властителя.** Маєтність Новоселицю, Новоселицю нову і Подолицю, в заболотівскім повітї судовім, купив від Константина Коморовского п. Лев Теодорович за 128.000 зр.

— **Хіньскі редактори** урядової „Ґазети Пекіньскої“ ведуть дуже тяжке житє. Кождої хвилї грозить їм смерть і то зі строни хіньского цїсаря. „Ґазета Пекіньска“ істнує вже 900 лїт, а в тім часї на приказ цїсаря відтято голови не менше лише 1800 редакторам тої ґазети. Не диво що ся часопись дуже осторожна в подаваню всїляких вістий.

— **Померли:** О. Корнилий Саік, парох в Себечеві коло Сокаля, дня 23 серпня, в 57-ім році житя а 30-тім сьвященьства.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 26 серпня. На торзї збіжевім далеко більший рух як торік. Пшеницю платять на весну по 7·12 до 7·14, жито по 6·24, кукурузу на май і червень по 4·82 до 4·84 зр.

Рим 26 серпня. В многих сторонах Італії появили ся знову ватаги розбійничі. Доси було вже тринайцять більших нападів розбійничих. Причиною того має бути велика нужда в краю.

— **Книгарня наукового тов. Ім. Шевченка** у Львові, улиця Академічна ч. 8. продає слїдуючі книжкі: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть I, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаїчні ч. I. 80 кр., ч. II. кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. I, II, III, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр., з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. I. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Ґерінґ-Герасимович. Що то є господарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Днїпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї ч. I. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темряві, драма 20 кр. — Юлий Верне. Подорож довкола землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонетичний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титарівна, драма 20 кр. — Василь Щурат. Замітки до Чернця Шевченка 10 кр., Чернера республика на Афонї 10 кр., Пісня про Роляндa 50 кр. — Школиченко, Між народ, повість 20 кр. — **Митро Олелькович. Писаня українські 10 кр. — Василь Кулик, Писання 10 кр**

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Скольового і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Скольового і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору вічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

Поїзди особові зі Львова відходять до Брухович (від 12 мая до 10 вересня в будні дни) 3·20;

Брухович (від 12 мая до 10 вересня в недїлї і сьвята) 2·26;

Зимної-води (від 12 мая до 10 вересня) 3·45

До Львова приходять з Брухович (від 12 мая до 10 вересня включно) 8·25.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

цьвіте, що она що тиждня кладе на могилї бідної Настї.

Феликс Пренель слухав і удавав рівнодушного, але мимо того при послїдних словах Альфонса аж кинув ся.

— Хиба-ж ви, ґаздо, о тім ще нїчого не знали? — говорив Альфонс дальше удаючи невинного. — Та же цїле село о нїчім більше не говорить, лиш о тім! Всї люди хвалять панну Тереню за то, що она така добра і кажуть, що Маркиль був би найневдячнїйшим чоловіком на сьвітї, як би не носив еї таки на руках. А то, що він так виграває що вечера, то також із вдячности; у него таки направду лиш тоґди розум, коли має флет в руках. Але впрочім не злий товариш з него....

— Ану-ко, ставайте до роботи! — перебив тут Феликс Пренель говірливому. — Дощ настав! Беріть ся до роботи! Може би ще дало ся здогонити страчений час!

Терени ставало чогось дивно, що підчас коли довкола Феликса Пренеля всї робили, один еї батько постоював цїлими мінутами і сперший ся на вила, щось думав, роздумував.

Альфонс сподївав ся, що его ґазда стане широко розпитувати і лагодив ся вже удавати дурного і відповідати ему так, що ось то він нїби лиш так собі невинно балакав. Але перечислив ся: Феликс Пренель не допитував ся; але він розважив собі і дїлав після того.

Цїле пополудне був він дуже лютий. До Альфонса не відзивав ся, але на якогось незручного, що зломив був свої вила, накинув ся дуже остро; відтак сварив за то, що копиць добре не ставили та що не загребали як потреба — дістало ся всїм, окрім Маркиля і Терені. З тими обоїма обходив ся так щиро і сердечно, що Альфонс на то лиш очи витріщив. Чи то був би успіх его розумної, довгої бесїди? Але Альфонс ще замало мав розуму, щоби міг зміркувати Феликса Пренеля.

Аж коли змеркло ся, вернули всї до хутора в черемшині. Всї вечеряли мовчки, бо при таким настрою ґазди не важив ся нїхто відозвати ся.

— Чуєш, Маркилю! — завернув его Феликс Пренель, коли він на самім послїдку виходив з хати. — Підеш зараз в село за орудкою. Але зараз, чуєш? — Та будь так добрий і не грай сего вечера там на горі в лїщинї, менї того свистаня вже аж поси!

Терени зробило ся прикро і мало що вже не відозвала ся на то докірливо. Але єї тато не дав їй говорити, бо вайшов зараз до своєї комнати і замкнув двері за собою.

— Що татови такого? — відозвала ся Тереня до старшої дївки. — Ще нинї зрана були такі веселї, а тепер якось так змінили ся, хоч не стало ся нїяке нещастє.

— То від того, що на дворі дощ. У селянина, бачите, в сїнокоси зміняє ся гумор так як погода.

Феликс Пренель сїв собі коло отвореного бюрка, підпер собі обіруч голову і думав, що остаточно зробити. Думав, роздумував і розважав все „за і против“, але кінцї не могли якось війти ся; той конець, що промавляв „против“ був все-таки довший.

— Тереня прецї така розважна в сїй справі — думав він собі. — Она-ж моя донька, повістий не читає, а Маркиль прецї не такий красний, щоби завернув їй голову! То не може бути, щоби тут був хоч би лиш початок якоїсь залицянки. Але она за надто ним займає ся, а люди беруть то на язики. Треба тому якийсь конець зробити! Але як?

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.